

Bureau de dépôt: Bruxelles X
Afgiftekantoor : Brussel X

N° d'agrégation : P 102005
Toegelaten onder Nr : P 102005

PB-PP | B-00227
BELGIE(N) - BELGIQUE

Nummer 115 september 2020
Numéro 115 septembre 2020
Verschijnt : trimestrieel
Périodicité : trimestriel

Levensadem en Covid 19

Gedurende heel de periode van de coronacrisis is Levensadem in heel het land actief gebleven. Wel hebben we onze manier van werken aangepast aan de door de overheid gevraagde maatregelen ten tijde van de lockdown. Er waren niet minder oproepen, maar we hebben heel duidelijk gemerkt dat de gezinnen die reeds hulp kregen, te kampen kregen met grotere materiële en financiële moeilijkheden. Meer dan eens hoorden we aan de telefoon: *“We hebben bijna niets meer te eten”*. *“Mijn man is zijn werk verloren”*. *“Ik ben bij vrienden gaan wonen want ik kan de huur niet meer betalen noch het eten voor mijn gezin”*.

Terwijl de hulpvragen dringender werden, kwamen er tot onze verwondering heel wat tekens van groeiende solidariteit. Dat gaf ons de mogelijkheid om mensen gedurende de lockdown materieel te helpen, zo goed als we konden.

“We kunnen ons goed voorstellen dat sommige Levensadem-gezinnen het zwaar hebben, daarom komen we een omslag in uw bus steken”.

“Kunnen we jullie helpen met 200 liter melk?” Uiteindelijk was de Orde van Malta de tussenpersoon tussen Levensadem en een voedselbank uit Brussel om ons te helpen een 20-tal families te ondersteunen, niet enkel met 360 liter melk maar ook met pasta, graanproducten, groenten- en vleesconserven, olie, chocola enz...

We hebben ook zelfgemaakte mondklappers, handschoenen, gel... gekregen, al het nodige om te kunnen luisteren en te bemoedigen, om present en aanwezig te zijn waar de eenzaamheid zwaar woog. Elke verantwoordelijke van Levensadem is diep getroffen door de dankbaarheid van wie geholpen werd, en door het verlangen van sommige van de armste gezinnen om op de een of andere manier andere gezinnen in moeilijkheden te helpen door het weinige dat ze hadden te delen.

Een tijd van grote ellende ... maar ook een tijd van creativiteit om anderen een dienst te bewijzen; een tijd van verdieping van menselijke relaties, een tijd om naar de essentie van het leven te gaan...

Ons jaarlijkse feest van Levensadem is niet kunnen doorgaan, maar de geest van solidariteit heeft “volle gas” geblazen. We kregen de ingeving om een dikker tijdschrift dan gewoonlijk te maken. U vindt dus meer getuigenissen van overal in België.

Wat Afrika betreft, is de reis van Jacques en Micheline, voorzien in maart, niet kunnen doorgaan. De contacten via Whatsapp lopen moeilijk. We weten dat iedereen in Goma en Kibungu vol zorg blijft voor het werk maar de sanitaire toestand in Goma is zeer slecht. We zouden graag naar Goma terugkeren voor het einde van het jaar 2020, maar weten niet of dit zal kunnen.

In l'Envie de Souffler in Pesche hebben Nadia en Dany van de lockdown gebruik gemaakt om de buitenruimte rond het speelplein Patricia Rizzo opnieuw in te richten en op te frissen. Er zijn ook werken gebeurd aan de gevel en in de appartementen. Samen dragen ze zorg voor de goede werking en het onderhoud van het vakantiedomein.

- Sinds deze zomer zijn de vakantiewoningen terug beschikbaar mits enkele beperkingen:
- Er kunnen slechts één of twee families tegelijk verblijven.
 - Tussen twee verblijven door in hetzelfde appartement worden een paar dagen voorzien om te poetsen en te ontsmetten
 - De gemeenschappelijke polyvalente ruimte blijft voorlopig gesloten.
- Wil u graag een paar dagen vakantie nemen in Pesche, neem dan zo snel mogelijk contact op met de verantwoordelijken van jouw regio.

Hou het veilig en gezond !!

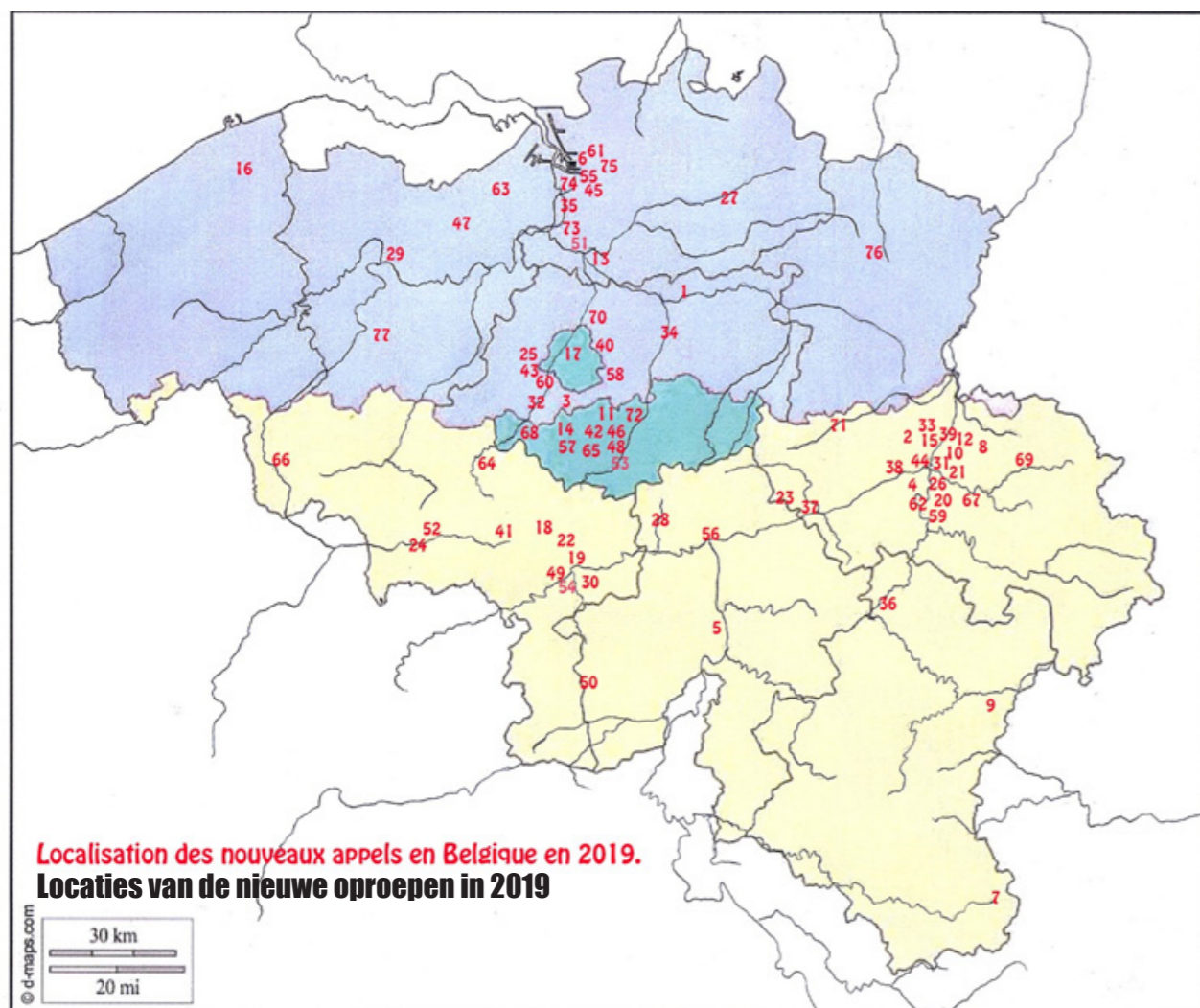
*Micheline en Jacques Philippe
Vera en Jo Verbeiren,
Caroline en Damien Schwartz*

Een Kijk op het werkjaar + 2019

In 2019 hebben de 3 verantwoordelijke koppels 301 nieuwe oproepen uit zowat overal in België gekregen, waarvan 258 omwille van een zwangerschap en 43 van een persoon of van een koppel dat één of meer kinderen had verloren tijdens de zwangerschap door miskraam, abortus of zwangerschapsafbreking op medische redenen.

Locaties van de nieuwe oproepen in 2019

1. Aarschot	21. Chênée	41. La Louvière	61. Schoten
2. Alleur	22. Courcelles	42. Lasnes	62. Seraing
3. Alsemberg	23. Couthuin	43. Leeuw-Saint-Pierre	63. Sint Niklaas
4. Angleur	24. Cuesmes	44. Liège	64. Soignies
5. Anhée	25. Dilbeek	45. Lier	65. Thines
6. Antwerpen	26. Embourg	46. Limelette	66. Tournai
7. Arlon	27. Geel	47. Lokeren	67. Trooz
8. Aubel	28. Gembloux	48. Louvain-la-Neuve	68. Tubize
9. Bastogne	29. Gent	49. Marchienne-au-Pont	69. Verviers
10. Beyne-Hausay	30. Gerpinnes	50. Mariembourg	70. Vilvorde
11. Bierges	31. Grivegnée	51. Mechelen	71. Waremmes
12. Blégny	32. Halle	52. Mons	72. Wavre
13. Bonheiden	33. Herstal	53. Mont Saint Guibert	73. Willebroek
14. Braine-l'Alleud	34. Heverlee	54. Montignies/Sambre	74. Wilrijk
15. Bressoux	35. Hoboken	55. Mortsel	75. Zoersel
16. Brugge	36. Hotton	56. Namur	76. Zonhoven
17. Bruxelles, toutes les communes	37. Huy	57. Nivelles	77. Zottegem
18. Chapelle-lez-Herlaimont	38. Jemeppe/Meuse	58. Overijse	
19. Charleroi	39. Jupille	59. Poulseur	
20. Chaudfontaine	40. Kraainem	60. Ruisbroeck	

Soms zijn mensen geneigd te denken dat de meeste hulpvragers alleenstaande moeders zijn. Van de 301 nieuwe oproepen kwamen er echter 176 van koppels, dus meer dan de helft. Wel is het zo dat ongeveer de helft van deze koppels toegeeft relationele problemen te hebben net omwille van het kind dat wel of niet meer verwacht wordt. Hoe komen die oproepen tot bij ons?

Een derde van de hulpvragers wordt naar ons doorverwezen door een sociale dienst, zoals Kind en Gezin, OCMW, een ziekenhuis, een dienst voor Jeugdzorg of andere. Ongeveer 5% van de oproepen komt rechtstreeks van een medische dienst. Meer dan een kwart komt via mond-tot-mondreclame : door mensen die zelf al hulp kregen van Levensadem of door iemand uit de nabije omgeving van de hulpvrager die Levensadem kent. Ongeveer 15% van de hulpvragers had al eens hulp gekregen van Levensadem voor een of meer voorgaande zwangerschappen.

De motieven om hulp te vragen waren in 2019 zeer verscheiden en soms spelen er verschillende tegelijk. Moeilijkheden omwille van de gezondheid van de moeder of van de ouders komen meer voor dan problemen omwille van de gezondheid van het kind. Ongeveer 1/10 van de vrouwen vraagt hulp omwille van een risico-zwangerschap, maar meer dan een derde maakt melding van angstgevoelens en heeft nood aan persoonlijke gesprekken.

Eenzaamheid, relatieproblemen omwille van de zwangerschap die verdergezet wordt of juist niet, relatiebreuken, huiselijk geweld, ... zijn de problemen waar meer dan de helft van de hulpvragers mee te kampen heeft. Armoede, financiële en materiële nood, problemen in verband met huisvesting zijn vaak de eerst genoemde en meest zichtbare symptomen van de dieperliggende problemen die hierboven opgesomd werden. Van de 301 nieuwe oproepen van dit jaar zijn er 194 gezinnen die hun materiële moeilijkheden vermelden.

ARMOEDE: van de 301 oproepen	Vlaanderen	Wallonië	Brussel	
Mensen zonder papieren of in een procedure van regularisatie	7	19	29	55
Moeilijkheden i.v.m. huisvesting	4	38	22	64
Gezin zonder woonst op het moment van de hulpvraag	2	1	23	26
Analfabetisme	0	1	2	3
Materiële of financiële problemen uitdrukkelijk vermeld	18	84	92	194
Zonder inkomen	2	17	33	52
Leefloan	3	37	32	72
Werkloosheid	4	2	18	24
Uitkering van ziekenfonds	0	1	5	6

In de loop van dit jaar hebben we opnieuw vastgesteld dat over het algemeen gezinnen in kansarmoede het kind op komst gemakkelijker aanvaarden dan gezinnen die het materieel beter hebben. Voor die laatste lijkt de (onverwachte) komst van een kind dikwijls grote financiële gevolgen te hebben of een hinderpaal te vormen voor de professionele carrière van de ouders. Of het is de oorzaak van grote angstgevoelens bij de ouders omdat ze alles perfect willen doen en vrezen hierin niet te zullen slagen. Mensen zijn bang om in de ogen van hun familie, vrienden en omgeving gezien en beschouwd te worden als “slechte ouders”. In een meer intellectueel milieu willen vrouwen nog meer dan mannen zowel de perfecte moeder als de perfecte werknemer zijn, daarbij allicht mede beïnvloed door de media en de heersende mentaliteit in hun milieu. Mee zijn met de laatste opvoedingstrends, een piekfijn huis hebben, tegelijk de perfecte moeder en werknemer zijn en dan nog een bevredigend sociaal, cultureel, sportief leven uitbouwen... het weegt allemaal op de schouders van meer dan één vrouw in onze huidige samenleving. Verschillende van hen beschrijven ons deze realiteit als een zware belasting die hen recht naar een burn-out leidt.

Moeders uit een minder kansrijk milieu worden juist door hun benarde situatie verplicht om naar de essentie te gaan en lijken zo, ondanks hun situatie, gemakkelijker een evenwicht te vinden. Misschien speelt hierin ook een rol dat zij meer moeten vechten om te overleven dan om te weerstaan aan de sociale druk? Wij mogen dit zeker niet veralgemenen en uiteraard willen we kansarmoede op geen enkele manier in een positief daglicht plaatsen. Toch zijn het vragen om over na te denken.

Het is ook zo dat de sociale en materiële hulp aan kansarme gezinnen een belangrijke plaats inneemt in de totale begeleiding van die gezinnen. Zij worden zo geholpen om de moeilijkheden van het concrete dagelijkse leven aan te kunnen. Dit op voorwaarde dat zij de weg vinden naar de juiste instanties en organisaties. Kansrijkere gezinnen hebben uiteraard geen of veel minder nood aan dit type hulp. Misschien krijgen ze daardoor sneller de indruk er alleen voor te staan in hun strijd om hun cultureel rijk leven “zelfstandig” aan te kunnen.

Totaal aantal kledingpakketten in 2019	939
<i>Zwangerschapskledij</i>	<i>50</i>
<i>Kleding voor pasgeborene</i>	<i>156</i>
<i>Kleding van 1-3 maand</i>	<i>160</i>
<i>Kleding voor kinderen tot 16 jaar</i>	<i>576</i>
Totaal aantal gevraagd babygerief	252
<i>Voor de geboorte</i>	<i>153</i>
<i>Extra gevraagd</i>	<i>99</i>
Aanvragen voor meubels	29
Aantal gezinnen dat speelgoed vraagt buiten de jaarlijkse speelgoedbeurs	105 (ongeveer 150 gezinnen)

Een zesde van de hulpvragers heeft het moeilijk omwille van een groot gezin met minstens 3 kinderen. Als eerste worden de financiële problemen vernoemd maar ook het feit dat ze niet elk kind een zekere standing, een zeker materieel niveau zullen kunnen bieden, komt regelmatig terug. De angst voor wat “men zal zeggen”, de vrees dat de kinderen zouden afgewezen worden, de schaamte om niet goed genoeg te zijn, zijn evenveel redenen die we horen vernoemen.

Het gaat hier om een sociaal fenomeen waar we allemaal verantwoordelijk voor zijn. Als we elk, volgens onze mogelijkheden, meewerken om onze horizon te verbreden, om onze eigen “normen” aan te passen, kan ieder er wel bij varen en zich beter voelen. Op het moment waarop we dit schrijven, is COVID 19 nog lang niet overwonnen. ... Misschien zal deze crisis de mogelijkheid bieden om sommige van onze gewoonten aan te passen, met meer respect en zorg voor iedereen?

Samenleven in tijden van COVID

Graag wil ik jullie vertellen hoe ik de lockdown heb ervaren, terwijl een klein wezentje als het ware ook in lockdown zit in mijn schoot en ik 2 dochters heb van 3 en 4 jaar oud. Ik ben zwanger geworden na 5 miskramen. Deze zwangerschap is dus onverhoopt, kostbaar en fragiel. En ze is nog kwetsbaarder geworden sinds ik tijdens het eerste trimester ben aangerezen door een motorfietser.

Bovendien is mijn echtgenoot werkloos geworden, vlak voor de lockdown. Wij voelden ons dus wel wat angstig, gezien de kwetsbare zwangerschap en de bestaansonzekerheid in ons gezin. Op dat moment waren we nog helemaal niet bang voor het coronavirus: dat leek nog ver weg.

Dan komen de eerste besmettingen en al heel snel Europese slachtoffers en tegelijk met die geografische evolutie horen we woorden als pandemie, quarantaine, lockdown en zelfs oorlog. Ineens is het geen griepje meer maar een virus dat schadelijker is dan gedacht. En omdat de dragers van dit virus dikwijls geen symptomen vertonen, is het een onzichtbare vijand. Hij kan dus overal zijn en we kunnen ermee in contact komen in gelijk welke situatie. Ik ben vroedvrouw en win inlichtingen in. Heel snel constateer ik dat de adviezen ofwel vaag ofwel verschillend of onvolledig zijn, wat begrijpelijk is vermits we nog niet veel over dat virus weten en al zeker niet over de impact op een zwangere vrouw en het kind of de kinderen die ze draagt.

Op dat moment doet het aantal besmettingen, ziekenhuisopnames of slachtoffers niets anders dan stijgen - wat me zeker niet gerust stelt. Maar wat me het meest beangstigt is de steeds aanwezige onzekerheid rond dit virus : de echte gevolgen voor de gezondheid, de maatregelen en tijdslijmieten van de nationale lockdown, de “post-COVID tijd”, mijn bevalling en verblijf in het ziekenhuis die waarschijnlijk heel anders zullen zijn dan de 2 vorige.

Terwijl heel onze maatschappij ondergedompeld wordt in dat virus, realiseer ik me dat het virus ook mijn persoonlijk leven beïnvloedt: ik verneem dat meer en meer mensen uit mijn nabije of verre omgeving dragers zijn.

Sommigen zijn enkel in quarantaine, anderen liggen met zuurstof in het ziekenhuis, nog anderen zijn in coma en worden beademd. Bovendien ken ik een bevriend koppel dat hun 4e kind verwachtte. De moeder moest 2 weken na mij bevallen maar ze is drager van het COVID 19-virus en verliest het kind op meer dan 5 maand zwangerschap. Ook al is het verband tussen COVID 19 en het overlijden van de baby niet zeker en definitief vastgesteld, toch kan ik niet anders dan denken dat mijn baby zo'n kwetsbaar wezentje is en dat hij ook in gevaar kan zijn. En ik ben bang. Ik ben bang voor mijn baby. Ik ben bang voor mijn dochters van 3 en 4 want men hoort al over een toename van de gevallen van de ziekte van Kawasaki die misschien een link heeft met COVID 19. Eens te meer bevinden we ons in een poel van onzekerheid.

Plots is het virus en zijn gevolgen niet meer “iets abstracts en ver van ons bed” maar een concreet gevaar dagdagelijks dicht bij ons. Deze werkelijkheid die me steeds meer angst aanjaagt verscherpt nog mijn beschermingsinstinct tegenover mijn gezin en het kind dat ik draag.

De sociale media lopen over van de complottheorieën, van remedies, de ene nog gekker dan de andere, van zwarte toekomstvisies, van alarmerende cijfers in verband met huiselijk geweld, nog versterkt door de altijd maar verlengde lockdown. Sommige Franse collega's die in een abortuscentrum werken, verzekeren de moeders dat de toegang tot abortus een prioriteit blijft zelfs in deze tijd van pandemie... Ik lees dat allemaal en voel veel te veel negativisme en angst.

Het wordt me teveel.
Ik neem afstand en probeer naar de situatie te kijken met de ogen van een kind.

Eerst denk ik terug aan de vrienden die hun kind in een miskraam hebben verloren. Ik heb de begrafenis kunnen volgen via videostreaming. Ik was vooral getroffen door de houding van de 3 grote broers, vol leven en zo blij om hun gestorven broertje hun mooiste tekeningen te kunnen meegeven.

Vervolgens doet het zien van mijn dochters van 3 en 4 me nadenken: ze hebben zeer snel begrepen dat ze door de “microbe” -zoals ze het virus noemen- oma en opa niet mogen zien en de vrienden ook niet. Ze mogen ook niet meer naar school ... Veel dingen zijn veranderd en toch zijn het de gelukkigste meisjes want hun ouders zijn veel meer aanwezig. Ze kijken uit naar het moment dat de winkels weer opengaan om een rugzak van Frozen te gaan kopen. Ik ben sterk getroffen door de positieve manier waarop ze de gebeurtenissen aanvaarden hoewel die hun leven van heel nabij beïnvloeden: wat een geluk zo lichtvochtig te kunnen leven!

Ik neem dan de beslissing om me door hen te laten inspireren: niet door de ogen te sluiten voor de enorme schade die de pandemie voortdurend veroorzaakt en die jammer genoeg heel reëel is maar door me te focussen op mijn eigen leven, op mijn gezin en de baby die ik draag, die allemaal een rustige mama nodig hebben. Ik volg het voorbeeld van mijn dochters en begin al mijn aandacht te schenken aan de positieve gevolgen die de pandemie toch heeft ondanks zichzelf. De werkloosheid van mijn man, en het feit dat hij omwille van het coronavirus niet gemakkelijk terug werk zal vinden, heeft ons de kans gegeven om voor de eerste keer in ons leven gedurende 8 volle weken als gezin samen te leven. (Hij heeft na die 8e week weer werk gevonden). En zo besef ik het geluk dat we hebben om als gezin de lockdown door te maken, dat mijn zwangerschap goed evolueert en dat ik stilaan de angst voor een miskraam te boven kom in omstandigheden die me het ergste konden laten vrezem.

Dus, jij mijn liefste baby in mijn schoot, jij van wie ik zoveel hou, weet dat je mama die even “opgesloten” was als jij, zich meer dan ooit heeft gerealiseerd hoe kostbaar het leven is en het belang van dagelijks dankbaar te zijn. Elke dag leef jij een beetje meer. Dank je voor deze dag samen en voor alle mooie dagen die ons nog wachten terwijl ik je in mijn buik heb en over enkele weken in mijn armen. Misschien is de quarantaine dan voorbij of misschien niet...

Door de pandemie hebben we ook meer menselijke warmte gezien. Op nationaal niveau zijn er heel snel initiatieven van solidariteit opgestart door en voor burgers. Het dagelijks avondlijk applaus heeft ons de kans gegeven onze burens te leren kennen (we wonen nog maar sinds enkele maanden in dit huis). We hebben de golf van solidariteit ook mogen ervaren in onze familie want onze families en vrienden toonden zich heel genereus en bezorgd om onze moeilijke situatie.

De enige zekerheid die ik heb is dat het mijn taak is en altijd zal zijn om je zo goed mogelijk te beschermen, welke “microbe” ook ons dagelijks leven komt verstoren en dat ik je, wat er ook gebeurt, voor altijd in mijn hart heb gesloten.

Je mama

Een oproep die goed gehoord en... opgevolgd werd.

Eind 2019 bevond Levensadem zich in een heel moeilijk financieel parket. We lanceerden toen een oproep om hulp, niet alleen om de facturen te kunnen betalen tot het einde van het jaar maar ook om ons werk op langere termijn te kunnen verder zetten.

De oproep is vele malen gedeeld op sociale media of via jullie kennissen en familie. Jullie waren met velen om erop in te gaan en we danken jullie van ganser hart want we hebben de moeilijke kaap kunnen rondem en er vele donateurs bij gekregen.

Dit tijdschrift met getuigenissen is een teken van onze dankbaarheid voor jullie onschatbare steun. We blijven het herhalen: zonder jullie vrijgevigheid zouden we niet alleen al die gezinnen niet kunnen ondersteunen maar zou ook het voortbestaan van de vzw Levensadem zelf in gevaar komen.

Misschien vraagt u zich af of de uitgave en verzending van deze nieuwsbrief wel financieel verantwoord is... Wel, we hebben bij het vorig tijdschrift de rekening gemaakt en vastgesteld dat de kostprijs per persoon en per tijdschrift, verzending inbegrepen, minder dan 60 eurocent bedraagt. We denken dat jullie engagement deze investering zeker waard is en jullie krijgen zo de gelegenheid om de werking van de vzw die jullie steunen van nabij op te volgen.

Bovendien kunnen we langs dit medium onze werking ruimer bekendheid geven.

Wenst u toch dit tijdschrift niet meer te ontvangen of krijgt u het liever per mail in PDF-formaat, laat het ons weten per brief, mail of telefoon.

En babykleertjes van 0-3 maand, babygerief en speelgoed blijven nog steeds heel welkom!

Wat ook jullie link is met Levensadem:

we zijn jullie zeer dankbaar,

want zonder jullie zou Levensadem niet bestaan!

FIORETTI UIT VLAANDEREN EN WALLONIË

In dit tijdschrift vind je verschillende verhalen van moeders en koppels die hulp gevraagd hebben aan Levensadem-Le Souffle de Vie. Je leest over hun moeilijkheden, hun hoop, hun moed en doorzettingsvermogen. Ze zijn Levensadem en alle medewerkers heel dankbaar zoals deze brief getuigt:

Lieve Caroline en Damien
(verantwoordelijken van de antenne uit Namen)

Goeiedag!

Ik schrijf jullie om in naam van mijn familie en mezelf de geboorte aan te kondigen van onze zoon M.S.

We hopen dat jullie doorheen de grote vreugde die we hier met jullie delen, mijn lieve E. en ik, ook iets mogen voelen van de grote dankbaarheid die wij voelen tegenover jullie.

Jullie waren er wanneer het nodig was, op het meest kritieke en moeilijke moment en jullie hebben met al jullie hulp onze schrik, onze angsten en ongerustheid kunnen verdrijven.

We zeggen jullie, en heel de ploeg medewerkers en vrijwilligers van Levensadem van harte en oprecht dank.

Jullie hebben ons weer moed gegeven, jullie hebben ons getoond dat er altijd reden is om te geloven in betere dagen, ook als de toekomst donker lijkt. Ga altijd zo voort. Jullie hebben een prachtige missie: investeren in de mensheid! Ook al is het niet altijd gemakkelijk, hou vol: jullie werk is nooit vruchteloos.

Hartelijke groeten

E., G. en de kinderen

Ook in Vlaanderen hebben we dankbare mails gekregen van moeders die we jaren geleden ontmoet hebben en die Levensadem nooit zijn vergeten. Zij willen op hun beurt anderen op de een of andere manier helpen. Zo kregen we in februari 2020 een mail van M. Ze schreef ons om babygerief aan te bieden. Toen ik haar antwoordde om te vragen hoe het met haar dochter M. ging die in 2002 is geboren antwoordde ze dit:

Dag Veva,

Ik ben verrast dat je mij direct aan M. kunt linken. Het gaat goed met haar, ze wordt deze week 18. We wonen momenteel in X. met onze 8 kinderen.

We hebben het geluk gehad dat onze God mij in het begin de kracht heeft gegeven om veel te dragen en te vergeven. Zo heeft onze liefde de tijd gekregen om te groeien.

Ik heb ook het geluk gehad dat mijn man wel ergens openstond voor het geloof want in tijden van grote crisissen kon ik hem wel zover krijgen dat we samen een gelovig weekend deden. En zo is het geloof ook in hem kunnen groeien. We zijn God echt dankbaar dat we dit jaar 12 jaar kerkelijk getrouwd zullen zijn en dat Hij echt de lijm tussen ons blijft.

Ik besef zeer goed dat we dat niet op ons eentje gedaan hebben en ik ben ook jullie dankbaar voor jullie gebed want we waren toen wel echt een fragiel koppel.

En tijdens de lockdown, op 22 mei, werd er gebeld aan onze deur: een bloemist kwam ons een prachtige orchidee leveren... de mail met uitleg volgde even later:

Beste Veva en Jo

Ik wou al lang deze e-mail schrijven maar elke keer liet ik het voor een andere keer en daarna vergat ik het. Maar nu met de lockdown en de ziekte en met al de mensen die niet meer tussen ons zijn, heb ik er echt spijt van... Ik heb jullie nooit echt bedankt voor alles wat jullie gedaan hebben voor ons. Met het drukke leven en wat allemaal verwacht wordt van ons als ouders, als werknemers; al de normen waar we moeten aan voldoen het is moeilijk om alles juist te doen en we doen ons best om een balans te vinden maar we zijn vergeten waar het leven echt om gaat en nu besef ik dat ...

Jullie zijn de enige mensen die ons echt in de moeilijkste tijd geholpen hebben. Dankzij jullie zijn we zo ver gekomen. En ik kan jullie niet genoeg bedanken daarvoor. Uit heel mijn hart bedank ik jullie. Jullie hebben echt een grote impact op ons gehad.

Ik hoop dat het goed met jullie gaat en dat jullie gezond zijn. Laat u me nog iets weten.

Met ons gaat het veel beter dan nu 3 jaar geleden. A. is al bijna 4 jaar, ze is echt een wonder van een kind en maakt het leven een stuk gemakkelijker. We werken allebei en kunnen eindelijk wat sparen.

Ik hoop dat ik iets van u hoor.

Met vriendelijk groeten
A.M.

Ook willen we alle “bidders en bidsters” bedanken die trouw elke dag in de schaduw voor “hun moeder of moeders of koppel” bidden. Velen doen het met volle overtuiging zoals deze brief getuigt:

Brief van 27 mei 2020 van een bidster :

Hartelijk dank voor uw brief van N. en ingesloten mijn bijdrage voor jullie organisatie en vooral ik zal voor jullie blijven bidden... mensen zoals jullie organisatie liggen mij na aan het hart, jullie maken geen wapens maar helpen om nieuw leven adem te geven op allerlei manieren... Mijn man deelt mijn zorg voor jullie niet maar jullie zijn mij zeer genegen. Ook mijn “ongewenst” 4e kind is nu 39 jaar oud en is een flinke moeder van 2 kinderen; zij is ingenieur van opleiding en draagt veel zorg voor mij; ook mijn andere kinderen. Het is echt met dankbaarheid dat ik dit schrijf en ik blijf zeker bidden voor jullie; bedankt voor het nieuws van N... Ik weet wat het betekent een “ongewenste” zwangerschap te hebben, maar de vrede en kracht van Jezus is mijn bron geweest om haar met liefde groot te brengen en daarom wil ik ook jullie reisgezel blijven voor de komende tijd. ...

Veva en Jo

Een weg ten leven

De Emmaüsweg: vanaf het moment dat ik ervan hoorde wilde ik hem beleven!

(De Emmaüsweg is het spirituele onderdeel van de begeleiding na het verlies van een kind tijdens de zwangerschap, nvdr)

Ik voelde dat deze weg me zou helpen om een stap te zetten in de verzoening met mezelf, me misschien helemaal zou bevrijden van de last die ik al 25 jaar draag, en wie weet zelfs de wonde zou helen die maar niet helemaal genezen raakt en nu soms nog pijn doet.

Ik heb er met mijn man over gesproken die onmiddellijk akkoord ging om de weg samen met mij te gaan. Ik was daar heel blij om en tegelijk was ik verbaasd want ik voel me soms ontzettend eenzaam... Hij heeft nochtans altijd aanvaard om met mij mee te gaan in de verschillende initiatieven die ik al heb genomen om weer zin in het leven te krijgen.

Elke week gingen we dus naar een koppel van Levensadem, mensen vol delicate en welwillende aandacht. We hebben de tekst van de leerlingen op weg naar Emmaüs doorgenomen, zin per zin, en soms bleven we zelfs gedurende weken stilstaan bij dezelfde zin. We herlazen onze ervaringen van toen en de werkelijkheid van nu. We uitten onze gevoelens en vonden er woorden voor. Ik heb dingen durven zeggen die moeilijk te beluisteren waren, ik heb verteld over mijn pijn, de verwijten en terzelfdertijd over ons geloof in een liefhebbende God. Hij kan ons zo dichtbij komen vooral tijdens de momenten van gebed waar de Bijbelwoorden die we kregen volledig pasten bij wat we op dat moment beleefden.

Ik besepte dat ik het moeilijk had om mezelf te vergeven maar ook om mijn man te vergeven en zelfs het kind dat er kwam terwijl ik me ging laten steriliseren.

Ik neem het Felix niet meer kwalijk en ik ben er nu van overtuigd dat er een verhaal van liefde is geweest tussen ons. Na deze Emmaüsweg kan ik van hem houden met heel mijn hart en hem bedanken omdat zijn komst mijn leven heeft dooreengeschud.

Ik heb een hele weg afgelegd in het vergeven van mijn man en waarschijnlijk ook van mezelf. Hoewel ik voel dat die vergeving nog niet volledig is, dat ik het mezelf nog kwalijk neem. Ik ben bang voor het oordeel van anderen omdat ik nog steeds oordeel over mezelf. Het is een weg die verder gaat...

Hartelijk dank aan dat koppel dat ons met geduld en tederheid meer dan een jaar lang heeft begeleid... Ik voel veel dankbaarheid voor deze weg van leven die ik samen met hen ben gegaan en ik dank Levensadem die een dergelijke weg mogelijk maakt.

Dank je wel, leven!

Spreeken bevrijdt

Ik had depressief kunnen worden of echt crashen na 2 keer familiaal geweld te hebben ondergaan, 2 keer na mekaar door 2 verschillende partners.

Ik ben onterecht geslagen, vernederd, geschonden.

Ik heb begrepen wat het betekende alleen te zijn, overgeleverd en zonder verdediging.

Ik had altijd gedacht dat enkel een niet opgevoed of ontwikkeld persoon slachtoffer kon worden van echtelijk geweld ... ik had het mis.

Sommige mannen profiteren van deze psychische toestand om je te mishandelen, je dingen te laten doen die zij willen, je tot stilte te veroordelen, je in plaats van slachtoffer de schuldige te doen voelen, totdat je het zelf bijna gelooft: het is jouw schuld, op de duur verontschuldig je je zelfs...

Je wil niet dat iemand het te weten komt, uit schaamte, om de beul te beschermen, de kinderen, uit angst voor het onbekende, uit angst dat je misschien op straat zal terecht komen, dat je niet genoeg geld zal hebben om rond te komen. Of erger: je denkt dat het zal beteren.

Maar dat is juist wat niet gebeurt.

Voor mijn publiek, of op TV moest ik me altijd goed houden maar in werkelijkheid maakte het zwijgen mij kapot, het verteerde me...

Pas na vele jaren heb ik begrepen dat enkel erover praten vrijmaakt en dat er mensen zijn die je willen helpen: dat kunnen bureaus zijn, verenigingen, psychologen, dokters, politiemensen... Toen ik zwanger was, schreeuwde ik om hulp en al die mensen hebben mij een helpende hand gereikt. Ik wil heel graag de vzw Levensadem bedanken voor hun hulp, om aanwezig te zijn, om naar mij te luisteren. Vandaag voel ik me tenminste omringd en gesteund.

Ik besluit met het volgende: je mag nooit zwijgen, het moeilijkste is te aanvaarden dat je hulp nodig hebt.

Dank.

Monika uit Luik

M'mah

Voor mijn dochter heb ik de naam M'mah gekozen. In mijn land betekent dat een moedige vrouw, vol wilskracht, doelbewust, een vrouw die zich niet laat doen en zich niet laat gaan!

M'mah is mijn trots. Telkens opnieuw toont haar naam me hoe ik vandaag de moeilijkheden die ik meemaak kan overwinnen. M'mah is mijn kracht en de reden voor mijn bestaan.

Mijn naam is Mariame en ik kom uit Guinea. Ik ben al verschillende jaren in België.

Toen ik 12 was werd ik gedwongen te trouwen. Mijn vader huwelijkte me uit aan een van zijn vrienden. In mijn ogen was hij een oude man. Het was of samen met mijn kindertijd ook mijn leven eindigde. Tijdens dat leven kon ik niet naar school. Ik kon niet gelukkig zijn met mijn man, maar in mijn land gaat dat zo. Ik was ook besneden, zoals bij ons de gewoonte is. (Ook al is de praktijk wettelijk verboden, ze wordt nog steeds regelmatig toegepast).

Toen ik 23 was, had ik het geluk dat een van mijn ooms die ingenieur was in de bouw, zag hoe moeilijk ik het had. Hij hielp me te vluchten. Dat was in 2012. Hij had een vriend in België. Deze man heeft mij opgevangen toen ik het land binnenkwam en mij naar de vreemdelingendienst gebracht. Zo kon ik naar een centrum van Fedasil. Hier in België heb ik Frans leren spreken, lezen en schrijven. Het was of ik weer begon te leven.

Na maanden wachten kreeg ik echter een negatief advies: ik had geen recht op papieren.

Ik stond op straat in Brussel. Terugkeren naar mijn land was voor mij ondenkbaar. Ik heb mijn plan moeten trekken om te overleven. In die tijd heb ik dan een man leren kennen bij wie ik mocht wonen.

Ik had gezondheidsproblemen en een gynaecoloog vertelde me dat ik maar heel moeilijk een kind kon krijgen. Ik was dus zeker dat ik steriel was en gedurende al die jaren heb ik geen contraceptie genomen. En omdat ik niet zwanger werd, namen mijn partner en ik geen enkele voorzorg meer.

Toen ik tegen alle verwachting in toch zwanger bleek en al verschillende maanden, heeft mijn partner me verstoten. Ik was weer eens alleen op straat. Ik zei tot mezelf: in mijn land doen we geen abortus ... elk kind is een kans...". Ik heb beslist geen abortus te doen. Maar ik was volledig verloren. In het begin van mijn zwangerschap kwam ik slechte mensen tegen in de kraakpanden waar ik sliep. Ik was echt niet goed en mijn baby groeide niet goed in mijn buik.

Ik kende een voedselbank. Ik ben er naartoe gegaan en daar heb ik Muriel ontmoet. Ze heeft snel begrepen in welke rampzalige situatie ik verkeerde en bracht me naar verschillende organisaties die ze kende. Zo werd ik geholpen door Levensadem en de vzw "Chez nous" die daklozen ondersteunt. Dankzij deze vzw kreeg ik een kamer in een "georganiseerd kraakpand". Voor dat verblijf steunt Levensadem me tijdelijk financieel.

Levensadem heeft me ook al het nodige voor de baby gegeven. Dankzij al die hulp en de vriendschap van Muriel heb ik mijn menselijke waardigheid teruggevonden en meer nog: ik kon eindelijk mijn moederschap beleven. Maar hoe verder de zwangerschap vorderde, hoe banger ik werd voor de bevalling omwille van mijn besnijdenis.

Nu al was elk gynaecologisch onderzoek een kwelling maar als ik dacht aan de bevalling begon ik helemaal te panikeren. Ik kon er met Levensadem over spreken en ik heb de hulp van een vroedvrouw gekregen die mij vrijwillig is komen voorbereiden op de bevalling én op alles wat ik ging voelen en ervaren voor de bevalling. Ze heeft me alles goed uitgelegd en bijvoorbeeld ook gezegd wanneer het tijd werd om naar het ziekenhuis te gaan. Ik moet zeggen dat alles gegaan is zoals ze het verteld heeft. Daarbij heb ik in mijn georganiseerd kraakpand een andere moeder ontmoet die mij heeft bemoedigd en we zijn vriendinnen geworden. Uiteindelijk had ik een keizersnee nodig en zo is mijn kleine M'mah geboren, omringd door zoveel goede mensen: ze zijn als een nieuwe familie voor mij!

Ik heb een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen om M'mah te behoeden voor besnijdenis.

Nu kan u begrijpen waarom en hoe mijn kleine meid teken is van moed en vastberadenheid zowel voor haarzelf als voor mij.

Mariame

Hoop Een Syrisch gezin vertelt

In 2009 vluchtten Jacob en Anna, Syrische christenen, weg uit hun land samen met hun 2 nog heel jonge kinderen. Ze werden in België opgevangen door Caritas. Een heel goede en hartelijke maatschappelijk assistente droeg zorg voor hen en behartigde hun dossier.

Na een jaar werd Anna voor de derde keer zwanger. Op 14 weken zwangerschap merkte de dokter echter op een echo dat er iets mis was met de baby. Hij vroeg hen terug te komen voor een nieuwe echo. Op deze echo zag men dat het kindje een ernstige handicap vertoonde: een open ruggetje (spina bifida) en een waterhoofd. Volgens de dokters zou het hoofdje snel groter worden wat gevaarlijk kon worden voor de gezondheid van de moeder. Als ze beslisten om de zwangerschap uit te dragen zou een keizersnede nodig zijn. Daardoor zou volgens hen een volgende zwangerschap niet meer mogelijk zijn. De dokters raadden een zwangerschapsafbreking aan. Het was een moeilijke tijd, de communicatie verliep heel stroef. Jacob en Anna kenden amper Nederlands (hun eerste lessen Nederlands kregen ze pas na anderhalf jaar wachten) en ze spraken geen van beide een andere Europese taal. Met veel angst en verdriet beslisten ze ten slotte toch over te gaan tot een zwangerschapsafbreking. Op 7 maand zwangerschap werd hun kindje “geboren”.

Er volgde een zware tijd: geen familie rond hen, geen vrienden, moeilijke communicatie met dokters en professionele hulpverleners... Anna werd ziek en kreeg zware gezondheidsproblemen. Het verlies van haar 3e kindje in zo'n dramatische omstandigheden was voor haar te veel om te verwerken. Hun enige steun en houvast was hun geloof en vertrouwen in Jezus. Het is op dat moment dat wij hen hebben leren kennen en hun een Emmaüsweg hebben voorgesteld. Die Emmaüsweg zijn we samen gegaan, soms moeizaam, in gebrekkig Nederlands, maar met veel goede wil en inzet: ook zonder taal kan veel gezegd worden. Deze weg deed hen veel deugd.

In 2011 werd hun asielaanvraag afgekeurd: ze mochten niet in het land blijven. De assistente diende een nieuwe aanvraag tot regularisatie in om gezondheidsredenen. Anna had immers een zware depressie en moest opgenomen worden. Ook voor Jacob was het een zware tijd: hij moest alleen voor de kinderen zorgen, elke dag met het openbaar vervoer naar het ziekenhuis...

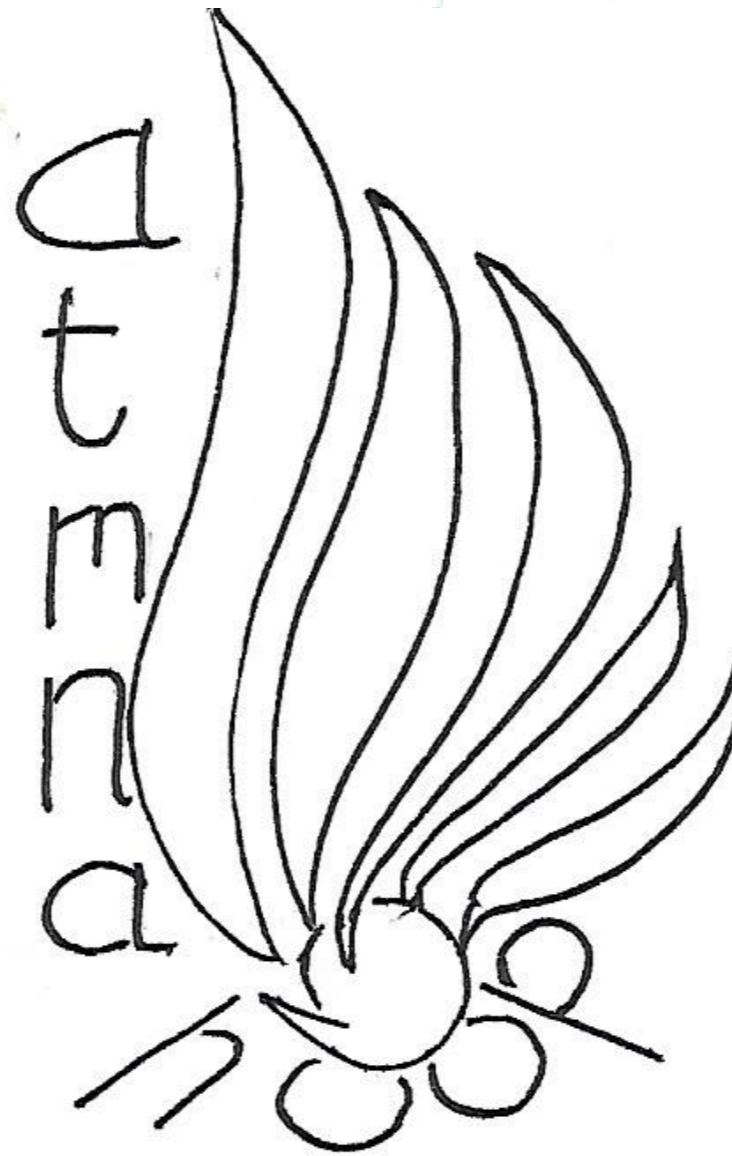
Toen Anna terug thuis kwam, kon ze nog niet veel doen: ze was altijd moe, had veel hoofdpijn, nam zware medicatie. Ze wilden ook graag in de buurt van het grafje van hun gestorven kindje blijven wonen.

Nog eens 2 jaar later, in 2013, kregen ze opnieuw een negatieve beslissing. Het leefloon werd van toen af niet meer uitbetaald. Jacob zal nooit vergeten wat een vriend hem toen zei: “Jacob, je bent christen. Geloof dat alles in orde komt”. Er volgde een nieuwe aanvraag die nu omwille van de verergerde toestand in Syrië wel positief werd beantwoord. Het leefloon werd weer uitbetaald en Jacob kon eindelijk werk zoeken. Heel die tijd was het voor hem een zware frustratie geweest dat hij niet voor zijn eigen levensonderhoud kon/mocht instaan! Vrijwilligers van Levensadem en anderen hielpen hem daarbij. Gelukkig vond hij snel werk. Hij volgde een IBO opleiding (IBO : individuele beroepsopleiding) en kreeg na 6 maand een vast contract. Jacob werkt er nog altijd. Intussen is hij ook als zelfstandige in bijberoep actief en hoopt hij binnen afzienbare tijd een eigen zaak te kunnen beginnen.

Sinds 2013 gaat het op alle vlakken beter met het gezin. Anna voelt zich veel beter maar is nog steeds in behandeling. Haar familie is intussen ook uit Syrië kunnen vluchten en verblijft nu ook in België. De kinderen integreren zich perfect en doen het heel goed op school.

En in 2019... is hun 4e kindje gezond en wel geboren. Dat kindje is voor hen écht het teken van een nieuw begin, een nieuwe hoop, een nieuw leven.

Zonder Jezus' hulp, zonder hun geloof en vertrouwen in Jezus zouden ze nooit zover gekomen zijn, zeggen Jacob en Anna. Maar je moet ook hulp durven vragen en aanvaarden. Ze zijn ook heel dankbaar voor de hulp en de steun van Levensadem bij het verwerken van de dood van hun 3e kindje en voor alle concrete hulp die ze van vele anderen hebben gekregen.

Carlo Lenaerts heeft voor dit getuigenis deze tekening gemaakt: hoop, atmna in het Arabisch. De komma onderaan is het nieuwe kindje dat de vijf gezinsleden (ook het gestorvene) vuur en licht geeft, ten diepste de hoop die hen heeft bewogen en blijft bewegen.

Veva

GEZOCHT

3 in 1

Babygerief in goede staat
Geef je babyspullen een tweede leven door ze
aan LEVENSADEM vzw te schenken.
Je kunt ze bezorgen op volgende adressen of
contact opnemen met

Floralaan 6
 2640 Mortsel
 03 449 48 26
info@levensadem.be

de Frélaan 204
 1180 Brussel (Ukkel)
 02 375 95 04
info@souffledevie.be

Al 25 jaar ondersteunt Levensadem vzw zwangere moeders en paren in moeilijkheden. Levensadem leeft uitsluitend van giften. Dank voor uw vrijgevigheid.

www.levensadem.be

www.facebook.com/levensademvzw

v.u. J. en M. Philippe, de Frélaan 204, 1180 Brussel. Niet op de openbare weg gooien.

U bent Levensadem!

U bent Levensadem! Dus aarzel niet en geef vandaag nog aan je bank een doorlopende opdracht ten voordele van alle moeders en gezinnen die beroep deden op Levensadem.

Van harte dank, ook aan allen die ons nu al trouw, soms al jarenlang, steunen.

DOORLOPENDE OPDRACHT

Rekeningnummer van de opdrachtgever:

Naam:

Straat + nr. + busnr.:

Postnummer: Gemeente

Bedrag:

Periodiciteit: maandelijks tweemaandelijks driemaandelijks

Data: Gelieve de overschrijving uit te voeren telkens de van de maand.

Eerste verrichting op/...../.....

Rekeningnummer van de begunstigde: *kruis één van de mogelijkheden aan a.u.b.*

zonder fiscaal attest: BE29 0682 0636 1564 van Levensadem vzw, De Frélaan 204, 1180 Brussel

met fiscaal attest: BE14 3100 7989 8683 van Caritas secours, Slachthuislaan 28, 1000 Brussel

in dit geval, mededeling toevoegen: «732 107 LEVENSADEM»

Opgemaakt te op (datum)

Handtekening

Op een bepaalde leeftijd komt het verlangen soms op om de herinnering aan ons levend te houden door een vzw die ons ter harte gaat, te steunen Bent u in dit geval en denkt u dat Levensadem een organisatie is die de moeite waard is: praat erover met uw notaris. Alle informatie vindt u op www.testament.be.

Levensadem is ook weerhouden als "goed doel" op de site van Donorinfo. Donorinfo is in 2005 gestart als een stichting voor openbaar nut voor donateurs die in vertrouwen één of meer "goede doelen" wensen te ondersteunen. Donorinfo wil hen duidelijke en betrouwbare informatie geven, transparant, onpartijdig en gratis. www.donorinfo.be

Levensadem

J. en V. Verbeiren
Floralaan, 6
2640 Mortsel
03/449.48.26
info@levensadem.be

*Algemene coördinatie en antenne voor
Brussel en Waals Brabant*

J. en M. PHILIPPE
de Frélaan, 204
1180 Brussel
02/375.95.04
info@souffledevie.be

*Antenne voor de provincies Henegouwen,
Namen, Luik en Luxemburg*

D. en C. SCHWARTZ
Rue de la Chapelle, 26
5000 Namen
081/734.666
namur@souffledevie.be

LEVENSADDEM LUISTERT, GEEFT INFORMATIE EN BIEDT HULP AAN
WIE ONGEWENST OF ONVERWACHT ZWANGER IS.

LEVENSADDEM GEEFT PERSOONLIJKE BEGELEIDING AAN WIE EEN KINDJE VERLOOR TIJDENS DE
ZWANGERSCHAP.

Meer informatie vind je op

levensadem.be
souffledevie.be

www.facebook.com/levensademvzw